

Sygn. akt II UZ 30/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Halina Kuryło

w sprawie z wniosku SPZOK Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego [...] przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r., zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 14 maja 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w sprawie SPZOK Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych, na skutek skargi kasacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Sądu Apelacyjnego z 16 kwietnia 2014 r., odrzucił skargę kasacyjną Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Sądu Apelacyjnego z 16 kwietnia 2014 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł skargę kasacyjną od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z 16 kwietnia 2014 r. nie wskazując wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zarządzeniem z 11 marca 2015 r. Sąd Najwyższy zwrócił akta Sądowi Apelacyjnemu w celu wezwania pełnomocnika organu rentowego do uzupełnienia skargi kasacyjnej przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zarządzeniem z 1 kwietnia 2015 r. przewodniczący wezwał pełnomocnika organu rentowego do uzupełnienia skargi kasacyjnej przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia w czterech egzemplarzach - w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia tej skargi. Odpis tego zarządzenia został prawidłowo doręczony pełnomocnikowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych 8 kwietnia 2015 r. W terminie określonym powyższym zarządzeniem, pismem procesowym z 14 kwietnia 2015 r. organ rentowy podał kwotę 11.539,56 zł jako wartość przedmiotu zaskarżenia, lecz nie przedłożył trzech odpisów.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że pismo procesowe uzupełniające braki skargi kasacyjnej traktować należy tak jak skargę kasacyjną, a zatem do tego pisma zastosowanie znajdują wymagania, o których mowa w art. 398⁴ § 3 k.p.c. W myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w terminie określonym zarządzeniem z 1 kwietnia 2015 r. nie usunął braków formalnych skargi kasacyjnej, tj. nie przedłożył odpisów pisma procesowego uzupełniającego jej braki, a zatem zachodzą przesłanki z art. 398⁶ § 2 k.p.c. do odrzucenia skargi.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego o odrzuceniu skargi kasacyjnej zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 130 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Żalący się zwrócił uwagę, że pełnomocnik organu rentowego pismem procesowym wskazał wartość przedmiotu sporu, tj. wykonał zarządzenie Sądu Apelacyjnego od strony merytorycznej, nie załączył jedynie odpisów tego pisma z powodu zwykłego niedopatrzania i oczywistej niedokładności, które mogą zostać usunięte (uzupełnione) w trybie art. 130 k.p.c., w krótkim kodeksowym terminie, co nie wpływa w istotnym stopniu na sprawność postępowania. Tego typu usuwalne braki formalne nie powinny wywoływać skutku w postaci odrzucenia skargi

kasacyjnej *a limine*, albowiem w ocenie skarżącego stanowią brak formalny mniejszej wagi. Inna wykładnia przepisów przywołanych jako podstawa zażalenia winna być oceniona jako nadmiernie rygorystyczna, godząca w konstytucyjne prawo do sądu. Odrzucenie skargi kasacyjnej może mieć miejsce tylko wtedy, gdy określone w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wymagania w ogóle nie zostały spełnione albo zostały spełnione w sposób, który uniemożliwia identyfikację przedmiotu skargi kasacyjnej i granic zaskarżenia. Inne braki formalne, w tym niedołączenie odpisów pisma podlegają uzupełnieniu przez wezwanie pełnomocnika do ich uzupełnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Zaskarżone postanowienie zostało wydane w sytuacji, w której sąd drugiej instancji wezwał stronę, która złożyła skargę kasacyjną bez wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, do której załączono odpisy w wymaganej liczbie, do usunięcia braku polegającego na niewskazaniu wartości przedmiotu zaskarżenia. Strona w wykonaniu zobowiązania w wymaganym terminie wskazała wartość przedmiotu zaskarżenia, lecz do pisma procesowego uzupełniającego brak nie dołączyła wymaganych trzech odpisów, do czego została wezwana pod rygorem odrzucenia skargi kasacyjnej. Skierowane do strony wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi było uzasadnione. Sprawa dotyczy bowiem wydania pisemnej interpretacji przepisów prawnych, ma zatem charakter majątkowy (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 marca 2015 r., II UZ 1/15, LEX nr 1666892). Wezwanie było też zrozumiałe dla strony.

Powstaje zatem pytanie, czy skutek w postaci odrzucenia skargi kasacyjnej następuje także wówczas, gdy strona w wykonaniu wezwania złożyła pismo procesowe dotknięte innym brakiem (por. też uchwałę Sądu Najwyższego z 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43).

W zbliżonej sprawie dotyczącej apelacji Sąd Najwyższy uznał, że w takim wypadku nie ma zastosowania art. 370 k.p.c., lecz art. 130 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 stycznia 2011 r., II PZ 39/10, LEX nr 784927). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy uznał, że odstępstwo od konstrukcji przyjętej w art. 130 k.p.c. -

zakładającej między innymi, że jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym, zaś pismo poprawione lub uzupełnione w terminie wywołuje skutki od chwili jego wniesienia - wymaga szczególnej ostrożności, gdy błąd formalny zawodowego pełnomocnika będzie obciążał stronę, która poszukiwała fachowej pomocy, zwłaszcza gdy sankcją uchybienia pełnomocnika jest zamknięcie drogi do merytorycznego rozpatrzenia sprawy przez sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela opisane wyżej stanowisko. Szczegółowość sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie polega jednak na tym, że zarządzeniem wzywającym do uzupełnienia braku przewodniczący wezwał pełnomocnika organu rentowego do uzupełnienia skargi kasacyjnej przez podanie wartości przedmiotu zaskarżenia w czterech egzemplarzach - w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia skargi. W tej sytuacji, pomimo że brak polegający na niedołączeniu odpisów pojawił się w przedmiotowym piśmie procesowym po raz pierwszy, to jednak pełnomocnik nie wykonał wyraźnie sformowanego i zgodnego z przepisami polecenia sądu, w sytuacji, w której, uzupełniając wcześniejszy brak skargi kasacyjnej (brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia) powinien zachować szczególną staranność, by nie popełnić błędu po raz drugi. Faktu niewykonania wskazanego wezwania nie zmienia zatem powoływanie się przez stronę na niedopatrzenie i oczywistą niedokładność. W postępowaniu strona reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.